Již týdeň před poutí se všude v domácnostech uklízelo, malovaly se sednice, bílily chalupy, zametalo se ve dvoře i před chalupou, aby to o pouti všemu bylo čisté a hezké. V domácnostech se piekly koláče, vařilo se a pekło, aby było jídla dost. Pouť to byl také den, kdy se scházelo a přijíždělo příbuzenstvo z blízka i daleka. Přijel strýček z Prahy, teta s dětmi z Plzně atd. Byla to příležitost, kdy se sešlo nejširší příbuzenstvo, aby se společně pojedlo a pohovídalo o událostech v rodině, v příbuzenstvu, prostě o všem. Hlavním jídlem bývala už mladá pečená husa, knedlíky a zelí a na obědě koláče. — Při loučení s odjíždějícími příbuzenskými odnášeli „vejšlapku" z pouti, hlavně pečivo. Proto se toho muselo předem hodně napéct. — Na pouť se předem dopisem, nejlépe však osobně jezdilo a bylo by bývalo mážkou, kdyby se na někoho z příbuzenstva zapomnělo. Pouť se sice slaví i dnes, ale jak mi strýček říkával, to už není stará pouť, jaká bývala za našich dětí. Hodiny tuba sice ale lepší, ale příbuzenstvo už se tak nescházívá. Že pouť se končívala tancovačkou, to nemusím snad připomínat. Dnes už se tancuje před poutí i o pouti.

Posvícení. Podobně jako pouť i posvícení bylo příležitostí navštěv příbuzných a známých a k nim, kde se slavilo právě posvícení, které bylo o týden později. Těch hostin už takřka nebylo, poněvadž většina osmic měla posvícení doma. U nás se slavilo posvícení hasenské, t. j. příští neděli po sv. Havle, který má svátek 16. října. Toto posvícení se slavilo nejvíce o Těšínících. Posvícení je název odvozený od církevního úkonu posvěcení. Čeho, to nevím. Pro lid to byla vlastně oslava ukončení sklizně všech

dosud stojící velká mše, na niž vždy docházel, čtyři byli
stříbrnými sedlíky dovezen na bryčce kněz z farního kostela
v Kolovči. Sobínský kostelík je filiálním kostelem od r. 1652,
kdy tu byla zrušena fara a přeložena do Kolovče.
Celý večer se stromové aleji ke kostelíku bývalo po obou stra-
nách cesty zakoupen krámy jako o velkém jarmarce. Pro-
dávalo se tu tohož mimo cukroví a perníčků i jiné zboží.
Byly tu stánky s vrtýky a pouťky, byli tu kolotočáři hrnčíři
s hrnci, prodával se čaršl a boty, stánky, říkalo se
„krámy", byly i dole ve vsi před Juliků a podél silnice
u kolotočů a houpaček, které stály „na place" před ško-
lou. Na louce za Juliků bývala pozdeji i cirkus.
Po silnici procházely sem a tam proudy lidí a u Juli-
ků v hospodě bylo veselo od rána. Čepovalo se pivo,
jedly se párky a vykrajovala harmonika. Houpačky
a kolotoče už tenkrát byly doprovázeny hudbou, ovšem
ne reprodukovanou, nýbrž originální z velkých hracích
strojů podobných velkému flašinetu s kolem a klikou.
Kolotoč poháněl elektrický motor, ale kruci, kteří
chodili po plošině mezi papírovými trámci a tyto
trámce lákali a za to se vždy mohli střídavě svézt
na pohyžkových sedačkách. Houpačka, to byla veliká
loď pro více lidí a měla pákovou brzdu.
Později těch atrakcí bylo víc a některé se hnaly v pokruhu
a i krámy stěhovaly do Hlohoviče a Poděvous. A
později už některé atrakce byly v těchto obcích
od rána.
Pouť to bylo také ještě něco jiného. Už pan řídící
Holub říkal, že na pouť bylo mezi psími kůň a
jim se čaršlí nosilo.

celý den pilně ukazovali. Papoušci vytahovali planety, cikánky hádaly z ruky, prodávaly se zázračné brýle, zázračná lepidla, prodavači křičeli jeden přes druhého a vychvalovali zboží.
Děvčata volala na chlapce, aby jim koupili jarmark. Ženiči, kteří na nákup zboží přicházeli odpoledne, kupovali potřeby pro domácnost, oblečení pro dědu, kanafas, punčochy, zástěry a šátky pro služebné a nový kalendář.
Jarmark se končíval velkou taneční zábavou v Kozimí či pordělí u Janoušů a chasa se vracela z jarmaku až k ránu.

Dračky. Již po svatém Martinu a celý advent se scházívaly ženy a děvčata na dlaní peří. Peří bylo třeba hlavně do výbavy do peřin pro děvčata. Když se dračky sešly, sesedly se okolo stolu, hospodyně přinesla peří v pytlíku nebo v truhle a dala je na stůl. Sedrané peří se dávalo pod překlopený hrnec. Když už se tam nevešlo a zvedalo hrnec, měly dračky radost. Peří, které dala hospodyně na stůl, se muselo sedrat. Po sedrání peříčka, zvaného „kolejště" a ty si dávala dračka do klína. Když měla plný klín, odnesla je ke kamnům. Kolejště se buď spálily, nebo se z nich ušívaly malé polštářky pod hlavu slepičímu.
Při draní se vyprávěly pohádky, pověsti, zpívalo se, dávaly se hádanky a samozřejmě žily klepy a také, co kdo kde viděl, co se stalo, že havíři jedoucí ráno do práce, viděli na stavech „krvavé kolečko,

jak noční chodce viděl „v jamách" svítilka a děti, ba i
ženské se bály jít třeba jen na záchod. Kluci s nimi jít kvůli
prdům a stejně vše nejlepší. Děti, pokud nespaly, měly
uši navrch hlavy. – Veselo bylo, když přišli ohlaseči a vánoční
skládali dětem.

Dračky dostávaly obětí, jedly sušené ovoce, kyselé zelí,
cibuli s tvarohem a podobně. Když se večeřelo, byla do-
denní úklid dračky. Hospodyně poděkovala dračkám
a hostila je zrnkovou kávou, čajem, pivem, rosolkou,
bábovkou, buchtičkami, ovocným a dávala jim výslužku.
A pak se dračky odebraly do dalšího stavení a dávalo
se celou zimu.

Zvyky přástek se u nás neudržovaly. Předlo se sice,
ale individuálně, každý sám doma.

Svatá Kateřina (25. 11.) zavřela muzikanty do chlí-
va a pověsila houslě do komína. Začal advent – půst,
lidé chodívali ráno do kostela „na roráty". Chodilo se
do Smíkov nebo do Kolovče.

Na svatou Barboru (4. 12.) se nalámaly větvičky
třešně, dávaly se do vody v lenci, aby byly na vánoce
rozkvetlé.

Na Mikuláše (6. 12.) v přestrojení svatého Miku-
láše – biskupa, chodil jsi do domácností, kde byly děti,
Mikuláš, oblečený bíle za biskupa, v bílém ornátě (kněží)
se zlatým křížem na prsou, bílými rukavicemi z vaty či lnu, s mitrou
z papíru na hlavě, s berlou polepenou pozlátkem v ruce
a košíčkem. S ním chodil anděl se žoužkem a čert

na futro dveří K + M + B a letopočet. (Kašpar, Melichar a Baltazar byla jména mužů králů.)

Hromnice (2.2.) na svátek Hromnic si lidé kupovali větší svíce a dávali se jí o koledě potočit. Říkalo se jim „hromničky". Ty se rozsvěcovaly, když někdo umíral. Hrůzy se pohřbívaly nejdříve na dřevěném lavici. Za jeho hlavou se zapalovaly hromničky. Když byla dovezena rakev a mrtvý se do ní položil, rozestavěly se zapálené hromničky kolem rakve.
Hromničky se také rozsvěcovaly při velké bouřce, aby nezhořelo.

Masopust. Doba masopustní začínala po Třech králích a končila Popelečné středou. Délka této doby se řídila pevným farním úplňkem, od něhož 6 týdnů před. končil masopust. Masopustní býval veselý, byly svatby, zabíjačky, chodily po vsi maškary a byly bály a šaškovačky. Masopust vrcholil „blázinským dnem", kde chodily ty maškary s „larvami" čili maskami na obličejích, navlékly různé šaškárničce, starými chodce i vozky, žádaly výkupné, chodily po stavení a vyšívaly na muziku, „která je provázela, ořechy, vejce, co jim kdo dal, uzené maso, vejce, uši (boltce) a domů peníze. Po cestě tu a tam udělaly veselou a z té jim musela pěnkyřka uvařit polévku. V hospodě se pak pilo, jedlo a nadovádělo. Zabíjačka na vsi, to býval obřad. K tomu se obyčejně jednával řezník, který musel mít všech no nachystáno. Však to všichni jaksi: velké

necky (čili troky), smolu, vařečku vodu, rozporku na trám u kolny či stodoly, kořeníčka na drobky atd.
Výsledkem zabíjačky byl ovar, jitrnice, jelita, tlačenka, sádlo, škvarky a pak hlavně maso k večeři. Kapr se porcoval na šunky a ty se nakládaly do kádečky, aby uležely, než je bylo možno udit. V kádečce muselo být spravedlivo a zahčeno. Viděl jsem i kádečky s ukrutným dřevěným šroubem jako lisem. Když se v komíně v večer kouřilo, nejvíce se jedlíčí postavení udírně. Zabíjačka se na Tučný čtvrtek. — Těm dvoubyl se musela podělit příbuzenstvo a šlo to pak o plátkovou zprš.
Ke konci masopustu se také smažily šišky-koblihy. Na masopustní neděli při mnjici děvčata koblihala chlapce, platila muziku a měla stálou vozenku. Tím nocházely ony blázniné dny. Děti nešly do školy, chata měla volno, chodily maškary, tancovalo se až do Popelečního středy, kdy se „Kačopurd" pochovával. Byl to vycpaný panák, který na nosítkách za nášku a muziky a byl v čele průvodu kočí. Po masopustě se říkalo: „O, ty svatý masopuste, aby do tě hrom tlouk, kolikrát sem si nenamlsal, bych sem si roztlouk'! nebo: „Kolik v masopustě hodně tancuje a veselí, po masopustě na kolíku visí."

Svatba: Zajímavé je, že svatební zvyky se na Šumavě kde zachovávaly velmi dlouho. Některé, obzvlášť jen ve zlomcích a to jistě velmi uspěchaně, zachovávají se dodnes i v Hlohovičkách. Za mna bylo na vsi

roveň! Totiž má mama vzkázala, že mama v tom neoláduje nic, vezme si co chce, miluji, jak chci, má mama neoláduje nic."

Družička praví k ženichovi a potom ke družbovi: „Přejeme jsme před domem veselí, veselí, nevěsta v komoře plače. Pojď, pojď, ty Pepíčku, vezmi ji za ručičku a potěš její srdce! Jdi, ty družbo, do komory, nevěsta na truhle sedí, bílý šátek v ruce drží, oči utírá. Jdi a vezmi ji za ručičku a přiveď ji před maminčku, ať ji požehnání dá!" Družička a ostatní ženské, dostaly při vpouštění peníz, výkupné od ženicha, což ženské propijí a promlsají při svatbě. Po požehnání se jde vesele a družba s družičkou zase cestou.

„Pusťte mne pusťte, vy lohoreckí chlapci, vždyť on nám pan ženich vše zaplatí - vždyť on má peněz dost, on to zaplatí. Vždyť on má peněz dost, on to zaplatí, on dostal nevěstu jako kvítí. Když nezaplatí, klobouk mu vemte, takovou hanbu mu udělejte!" Po východu z domu nevěsty čeká se svatba, napřed hosté a naposled jde ženich s nevěstou, družba s družičkou. I muzikanti jdou sebou a zpívají se svatebními písněmi, třeba: „Už mou milou na oddavky vedou ...." nebo: „Stankovský pan farář pěkně káže ..." nebo: „Z Lohoreče si holku neber, ..."

Po oddavkách se jelo domů. Mládenci postavili před ní bránu a zatáhli cestu mosazem a ženich se musel na další cestu vykoupit. A tak příští i mládenci ne tré. Po obědě a hostině za všeobecného veselí, ~~kdy~~ musel družba hlídat nevěstiny střevíce, aby mu je nikdo nevzal, jinak platil výkupné.

ženy přeřekly nevěstu za ženu. Dostala peřinku a plenu, odznaky vdané ženy. Kytičku s věncem odevzdala nevěsta družičce, ženich dal svou kytku družbovi. Pak se šlo tancovat do hospody. Rohatá svatba trvala až tři dny. Po hodorání se zpívalo, svatební hody pokračovaly u ženicha, ke kterému se odvezla výbava na žebřinových vozech.

Svatby byly nejčastěji o masopustě a nevěstě se tak začalilo. Skončil masopust a nastal předvelikonoční půst, kdy se nesmělo tancovat, nebyly zábavy, ale jak doba předvelikonoční, tak velikonoce měly své zvyky, které se také dlouho udržovaly. —

Neděle po masopustě měly svá jména: Černá, Prázná, Kýchavá, Družebná, Smrtná a Květná. Poslední dvě nám zanechaly paměť na některé zvyky.

Neděle Smrtná. Na Smrtnou neděli vynášela děvčátka smrt (= zimu, moranu) ze vsi. Udělala si hadrovou panu, nesla ji v náručí, chodila od domu k domu a zpívala: „Smrt plave po vodě, nové léto k nám jede, s červenými vejci, žlutými mazanci. Jaký je to mazanec, bez koření, bez vejce, pamatujme, pár vejce! Fiala, růže, kvítí nemůže, ať jí milý pánbů z toho světa pomůže. Svatý Petr oře na zelený hoře, Markyta mu pohoní, utekla mu od koní. On ji chytil u vrátek, roztrhal jí kabátek. Proč ty mně netrháš, když jsi mi ho neušil? Šila mi ho švadlenka, co se kouká z okénka. Svatý Petr z Říma (nebo: Křímá) nese plášť vína, abychom se napili, pánaboha chválili!“ Pan řídící říká, že o Hodovičích chodili s dětmi i dospělí. Když obešly děvčata celou ves, nasadily panu na hůl s očesem slámy, zapálily slámu

se skončilo modlitbou a byl rozchod. Večer se to na mísťe klekání opakovalo. Drndalo se v pátek ráno, v poledne, kdy se také chodilo po chalupách „vybírat". Dostávalo se vajíčka a peníze. K tomu byly připraveny košíky a vozík. Když se obešla ves, vložilo se vyšlehaného z nás, ponévadž se muselo drndat také ve tři hodiny odpoledne na památku Kristovy smrti. Po tomto drndání mnohlo „bojiť" dělení za účastí nás a podpánů. Zdraví vajíčka se prodalo kolymáři, za nakoupené bylo součástí podílů. Kvíce si vždy nechali pánu, ostatní podle hodnosti v pořadí. K rozdávání podílů došlo v sobotu po ranním drndání. Nebylo to bez křiku, pláče, nejinak než aby se to v příštím roce opakovalo.

V Podčervenicích zpívali drndáči takto: „Na zelený čtvrtek v zahradě jali, na velký pátek ukřižovali, na Bílou sobotu s kříže sundali, do nového hrobu jej položili. Kyrie eleison ..."

Když někdo v těchto dnech zemřel, zvonilo se nesmělo, a proto chodili asi 4 kluci pouze s klepačkami klepat zemřelému poslední hodinku.

Na Bílou sobotu v 10 hodin začal zase zvonit zvonek a lidé běhali se umýt do potoka, aby byli zdraví a děvčata, aby měla pěknou pleť.

Jinak se o velikonocích hodně vařilo vajíčka na tvrdo, vařila se v různých odvarech, jež vajíčka barvily a mezi námi kluky se o ně hodně sekalo mince do vajíčka, které se dovedlo v ujeté hrsti, kdy mezi palcem a ukazováčkem se nechávala štěrbina.

Pekło se různé velikonoční pečivo, mandle, rozdělo

beránek ve formě, který se zdobil perníčkem. Kyselo se čádné místo, byl půst.

Na Bílou sobotu večer chodila chasa „na vzkříšení" do Koloveče. Za našich časů už to nebylo pro mládence i dívky pobožnost, ale příležitost k okukování dívčat, které už tehdejší přidržela jarní módu. Při návratu možnost ke špásování s dívčaty a k jejich doprovázení. — Po návratu se vzkříšení už se jídávalo nějaké masité jídlo. — Na Velikonoce bývání bohatší oběd a na Pondělí velikonoční byla vždy první taneční zábava. Nějakou pomlázku, vyšlehávačku u nás nepamatují. Vzkříšení podobná církevní slavnosti bylo Boží tělo, kdy v Koloveči hlavní ulice od fondrháku ke farčímu byla po obou stranách vysázena větvemi bříz, jívy a pod. Byla to pro mladé opět takováto denní módní přehlídka. Po slavnosti chlapci odnášeli sebou domů větve a zapichávali je na poli do obilí, aby tak velké narostlo.

Kouzelná bába. Posledním takovým obyčejem, který se dlouho udržel, bylo pálení kouzelné báby (různě říkali „pálení čarodějnice"). Bylo to o večeru filipo-jakubském, tj. večer před prvním májem. Vyprávělo se, že prý létaly báby čarodějnice na pomelu, vidlích či rašple. Průvodcy s čarodějnicí se u nás nedochovaly a celá oslava příchodu jarního jaro se dělá u ohně, za nějž začali u Fajtoše pole „na soumraku" (k večeru), rozdělají na různých místech tak, aby to bylo vidět do Černé a Poděvous, kde se řeka rozlila. Kluci si připravili starší košťata, namáčeli je do petroleje, či je obalovali mýdlem namočeným v petroleji a pod. a za pár se ohně zapalovali a házeli je do výšky, kdo výš vyhodí.

něco hnišího. Mezitím přišlo poledne a táta se vrátil z těžké práce domů. — Mlč huš, Hirko! Eště nebudeš mlčět, dostaneš bit vod táty — napomínala chlapce Poubejc dívčka. Táta přišel ha porádit se k chlapcej a bílo huš tíchno! — Tato povídačka o žádě slov připomíná chodské nářečí a ukazuje, jak se u nás mluvilo.

A nyní uvedu řadu výrazů a rčení, jimiž se u nás mluvilo a mnohoky dosud mluví:

Kaš dívčka, von to hukradě, má kášel, vem to šmalle, hubilly mu večaly, rody mi jahlu, tím bílo houvádu, dyť je tím samý behno, podělů, to von začel, aslí nepřestaneš, dostaneš bit, huš se začala dobejvat buryna, řípa, šoťin, strambury - to bílo dobrý jabko, sikli přeneci a vovec, žel do velký pece, hu kamen (hu sorelmiu) mocí Lajci a velkej valach, terminář mele lacno, poslouchal ušma i očma, dostaneš ani na přibet, že si hu jalojci nepřived, ty si se lepšiva kumejla, začalo kýt na ty pověšený cejchy, až výdu tak přídu, žel se kumejl do maštali, tam je velká hlejbka, hlibokej příkop, zapřáh koně do plouhu, zoul si fusekle, sedle na přímse sedělí brabci, podle hést, zavůlí ho do harastu, jen na by z toho nehumňál, to bílo v houlecej, dyž v tom dolíčku huviz, to budeš mít kých, říbě, řebeu, řeb, na vošloze svítí vězdy, humí pěkně vízdat, prče mi ho, pampáleu, to bílo jako tříbro, třep, šhyry, kaolice, kerej, vovce, ron se vopříš, naje sečenej, dal to dítom, s nima, táty,

dědkoj, vo leijouti, dyby raěi mleěl, naěmokat, sáze, prahoušle, dyeky, koštiště, zekoů, pexcák, štuxe, raude, léeka, štachetle, von se kusěl, rouěnout.

Von miěumoxl v bátoěně, copa si to zavzal do hlavy, vnoleěto, ještě nehumměl, ale má na kaěáku, von se hiw goed, to tak nevostxne, je s nima přáleksej, von se usxal (místo: on usnul), vůkol dokola ňuhýš jsěío, deě támvocajť! — Pouskoje, Kopťíkoje, též, Pouskoe, Prineloe.

Něllexé z těch výrazů jsem užíl i ve svém vyprávění, tak aby nebylo omylem myšleno, že jsem se dopouštěl chyb proti spisovné mluvě.

Čp. 2 U Kubalíků – u müllerů

Minulost chalupy u Kubalíků je dosti podrobně zmapována úpě-
dy na str. 52, kde jsou jmenováni na chalupě Roučkovi, Korýtek
a Výrutovi. V naší paměti je Kalý Píša s manželkou Káťou, ro-
zenou z rodu Toupalů od Lubánů. Kalý pracoval jako horník
ve Vytrusi (říkalo se: ve Vytrusu) a nakonec na kaolínce v Horní
Kříži jako řada jiných Hlohovčických horníků, když doly ve Vytrusu
byly postupně rušeny a zavírány. Kubalíků měli tři děti – dcery
Pepku, která se provdala za Pepíka Procházku z Chalupy a
spolu si postavili domek č. 45 „na drahách". Druhá Anda
dostala chalupu a vzala si za muže Müllera ze Stříčkovic.
Müller byl zedníkem a pracoval ve výkupním skladu v Plzni.
Třetí Růžena se provdala za Pepíka Klendu-Šteffla č.
47 – důstojníka SNB. – Müllerovi měli dvě děti: Václav
si vzal Blaženu pocházející z Ježov. Mají spolu opět 2 dce-
ry. Václav pracuje jako zámečník v Holýšově, Blažena v JZD.
Jejich dcera Anna se provdala za zedníka Koláčka z Hora-
žďan a postavili pěkný domek s převratným č. 22 – po Kadlečku,
za Kohoutů. – Starý Müller zemřel před 3 roky na rakovinu
a Anda dosud žije.

Čp. 3 U Pavjanů.

V první gruntovní knize jako třetí v pořadí je uvedeno
těžko čitelné jméno, jež zní asi „Wawaček", což by po
našem bylo asi Vavříček, jméno s nímž jsme se set-
kali v r. 1381. V dalších knihách jsou jména Korba,
Fictum a Červenka. V Zemském archivu v r. 1838
jméno Jiří Červenka, což asi odpovídalo údaji

srbické školní kroniky, že r. 1846 nastavil srbickou školu
mistr Jan Červenka z Hlohoře od Pavjanů. V zápise
3. gruntovní knihy je uvedeno, že 10. 7. 1880 přechází hos-
podářské právo na Pavjanů dům pro manžele Josefa a Ka-
teřinu Vaňkovou s výměnkem pro Antonína a Kateřinu
Červenkovy. My nyklasští však se nemůžeme na
dvoře dědu nynějšího dědy — Vašku Pavjanů ze — jmé-
nem Václava Štengla, který se na dvůr přižení z Podlesí.
Na dvoře měla právo doživotní být sestra selky-dědičky,
Pavjanka. Po dědu Václavu převzal dvůr syn Jakub.
Mladší Kubův bratr Vašek byl ve Staňkově vedoucím ins-
pektorátu První české vzájemné pojišťovny. Brzy zemřel a
vdova po něm vzala si p. Bučata, který pojišťovnu dál vedl.
Kubova sestra se provdala za Šatra, zámečníka (bydlili dříve
u Fajtů) ve Staňkově. — Kuba se oženil s Petrinou, roz.
Polívkovou ze Stříčkovic, měli dvě děti. Starší Kačenka
se provdala zemědělského odborníka Josefa Fišmana z Hlo-
horé. Tenhle, moje spolužákské zeměd. vzdělání, pracoval
v různých výstředních funkcích na ONV. Zemřel předčasně ani
v 50 letech. — Dvůr v Pavjanů převzal mladší Vašek,
který se oženil s Kačenou Sedláčkou. Ta brzy zemřela a za
nechala Vaškovi jednoho syna. Vašek už se neoženil
a propadl alkoholu. Mladý Vašek už je také ženat,
pracuje jako opravář v dílnách JZD v Srbicích, kde
je jeho maminka jako účetní. Mají dvě děti.

podniku) ve Slodě. Za manželku měl Anny od Kuby Hrbáčku z č. 33, jež měla obchodní školu a pracovala v účetnictví ve Staňkově a pak na MNV Sušice. Oba předčasně ve věku 52 a 55 roků zemřeli na rakovinu. Měli spolu dvě dcery, z nichž nyní opět Josef, je nyní majitelem nemovitostí. Vyučil se u otce stavební průmyslovku a pracuje jako ekonomista v Domažlicích. Jeho manželka, Zdeňka pocházející z Chudenic, je prodavačkou. Sestra Josefova, Anny, vystudovala ekonomickou školu, provdala se za Jiřího Kalíka z Černé a pracuje na ONV v Domažlicích.

Čp. 43 U Šenkýřů (druhá půlka býv. Kopřiků domu)

V naší paměti to byla hospoda, na jejímž pozemku stávala chaloupka, vedle Pivarčí, kde prý dříve bydlívali rodiče Jirky Kalíků (č. 64). Když se k Šenkýřům přiženil Josef Kryštof od Němců, nastěhoval se do chaloupky jeho bratr Kuba Němčíře a provozoval tam řeznické řemeslo. Chaloupka měla číslo 73.

U Šenkýřů byl rod Fictumů, z něhož byla Hanka Šenkýřoje, kterou si vzal Josef Kryštof. Josef byl zedník a dobrý klavírista. Hospodu vedla Hanka a Josef zednířil. – Měli tři dcery Barku, Kačenu a Andu. Nejstarší Barka se provdala za Františka Bernklava – Zubíka ze Štěchor. Zajímavé je, že se na bývalý Kopřiků dům vrací jméno Bernklan, ovšem na druhou půlku, ale jen na jednu generaci. František byl řezníkem a provozoval při hospodě řeznickou živnost.

160.

Čp. 4 U Němců.

Jméno Urban Kryštof se objevuje u Němců v zápiscích duchovní gruntovní knihy kolem r. 1700, t. j. počátkem 18. stol. Podle pořadí jmen uvedených v promínkize byl po roce 1678 na dvoře v Němci rod Touralů – je uvedeno jméno Jiří Toural. – Oz shora uvedeného roku 1720 je jmé-no Kryštof na dvoře dosud. Ve křtinkize 1. j. v 19. stol. jsou uváděna jména Adam, Ondřej, Michal. Tento Michal je v Brtníkově (Kvarničově) seznamu z r. 1838 a je to patrně podobně dědeček Michala, kterého jsme již znali. Kronikář K. Kayer Sotíž jako předchůdce nám již známého Michala uvádí Josefa Kryštofa. – Ty časy v našich pamětech zaříkáme Michalem, otcem mysliveckého dědy u Němců Václava Kryštofa – (Vaška Němcoje). Michal měl čtyři bratry, Josef se oženil k Šenkýřům, jiný k Kovejm (Dekrům), kněz zůstal svobodný a pracoval jako šotec v chalupce u Šenkýřů. Čtvrtý Hadam prý se zastřelil někde na louce k vrbě holce.

Michal se ženou Káčí měli dva syny a dceru. Nejstarší Josef se s rodiči nesnášel, chtěl prý převzít dvůr, docházelo k sporům a nakonec se asi v 35 letech ože-nil do Ouboče, kde 1 dceru a stejně učitelkou. –

Pepíkova a Vaškova sestra Anna se provdala za Trůku z Kolovče a bydlí v Praze. Má jednoho syna. – Dvůr dostal Vašek, který má manželku Karin roz. Rolfovou z Močerad. Vašek vstoupil do JZD, pak vystoupil a 4 roky samostatně hospodařil. Ve r. 1917 se do JZD vrátil a předal hospodářství synovi Václavovi. Sám se stal ustředím a ustarší asi dožil.

Starému i dílem. Když starý v r. 1957 zemřel, odstěhovala se k dceři do Rimperka. Ponevadž Milan byl doma sám, brzy se ožení a vzal si za manželku Božku Kaatu z Kožerad. Milan se vyučil ze komsajnerem - opravářem zeměd. strojů, pracoval v STS a byl v letech 1958-1960 předsedou JZD. Poslouží-li dráteček mačije jako vedoucí dílen JZD v Srbicích, Božka krmí v krajíně, hají mi dítě. Božka, rodačka je rozdána v Kolově a dojčata Milan a Marička jsou dosud školáky.

Syn starého Prucla, Pepík, z prvního manželství, vystudoval spolu s jedníkem Karlíků a táčaocm Herianem, učitelem, nyní v Michalu, jako první maturanti z Hlohovic, gymnasium v Domažlicích. Stal se učitelem, byl 16 let školním inspektorem a žije v důchodu se svou manželkou Růženou, úřednicí letního závodu, ve Rimperku. Mají dvě dítě, syna Zbyňka, řidiče na krajském kočičeském trojí v Č. Budějovicích a dceru Bohunku, typografku, provdanou za Stanislava Hořínka.

Čp. 7 U Hurbánků -

pak U Šarapatků, rozdělením: u Pešků a Kubánů. Kdo byl na tomto dvoře před Najmany, s. j. před r. 1720 nelze zjistit ani podle pořadí jmen v první gruntovní knize. Tam je hned za sebou několik Toupalů. Jako první Najman v r. 1720 je uveden Urban a po něm Ondřej. Tento Hurban asi jako Hurbánek dal dvoru pozdější jméno. Ve křtitelnici je jako první uveden Jan Najman v pamětní stavých je František Najman, který měl

164.

Přinclové jsou ještě uvádění ve druhé knize, t. j. po roce 1720.
Teprve ve třetí knize jsou již uváděni na dvoře v Přinclově
Toupalové. Dříve Toupaly se objevuje také jméno Víta
Procházky. Z Toupalů to byl Matěj a po něm Jakub,
kterého v r. 1838 uvádí Václav Šerklan. A uvádí jej
i kronikář Pouska jako předchůdce Kavčince Vlašky.
Toupalové se vyženili k Přinclům od Šerbusů. Potomek
těchto Toupalů, žijící v Americe, to vědí od svých
předků a při návštěvě Hlohorčic byl v Šerbusů.
V roce 1882 koupil polovinu Přinclů dvora od Jakuba
Toupala Kavčinec Vlašek ze Soběkuv od Šalomů.
S ním přišla i jeho žena Dodla, dcera hajného Vlašky
na Vltavě, původem chalupníka ze Plejva. Měli
jediného syna Pepíka, který původní dvůr v r. 1911.
Oženil se s Markétou Strouhlíků-Peterčíkovou z Ohničova,
jejíž děd pocházel z Vráňova od Peterů jako starý Čadr.
A tito měli také jediného syna Pepíka - mistra
těchto Pamětí. Markéta zemřela po první válce v r. 1918
na španělskou chřipku. Starý Pepík se - hospodář,
se znova oženil, vzav si za manželku Annynku
Kutálků-Plechačovou z Těšovic. Měli pak syna Vašku,
který zemřel v 7 letech na zápal plic. Po jeho smrti
se narodil Milan, dnešní hospodář a dcera Hanka,
provdaná za Václava Hrbáčka, montéra ve Škodovce
z č. 33 a žijí v této chalupě po Václavových rodičích.
Tito mají 1 syna Vašíka, ženatého v Horšovském Týně.
Když byli Milanka Hanka malí, zemřela jim ve v r. 1942
matka a starý Přinc se po páté oženil podruhé.
Vzal si vdovu, sestru zemř. syna Pepíka, Markétu.
Tato byla dívčí provdaná a zemřela konce života

168.

Čp. 8. v Pouzku.

Ve staré gruntovní knize podle pořadí jmen jsou za majitely uváděna jména Jan, Adam a Jiří Bernklau v letech 1720 až 1800. Ve této knize je opakováno jméno Jiří Jiří Bernklau už v č. 8. V krajinském seznamu z r. 1838 je též uváděno jméno Jiří Bernklau. Jako předchůdce rodu Hayerů je v Hayerově kronice jako je uváděn Jan Bernklau, otec jeho ženy, kterého my Hayerů pamatujeme. Manželka tohoto Jana pocházela ze Škvořan. Brzy zemřela, zanechavši dvě dcery Barku a Káču. Dobře asi nehospodařili, poněvadž musel dopachtovat pole. Hospodářství se podrobné území s děvečkou Annou, se kterou měl další dvě dcery Marii a Magdalenu-Lenu. - Dcera Barbora z prvního manželství se provdala za Václava (Venceslava) Hayera z Loupnova a převzali hospodářství - jistě s těžkými závazky. V. Hayer, otec nynějšího dědy Pepíka byl písmák a od r. 1922 kronikářem obce a již dlouhá léta starostou. - Druhá dcera starého Bernklaua Káča se provdala za vdovce Posledního, který měl již 2 syny. Spolu pak měli dceru, jež se provdala za Václava Gruberа z Černné. Anna Káča zemřela v mladém věku zanechavši 4 syny. - Třetí dcera Marie se provdala za Fautu Posledního-Klůkaře. Tito si postavili domek č. 68. kteří tři děti. O tom dále u č. 68. — Nejmladší čtvrtá dcera Pouzky-Bernklaua Lena se provdala za Josefa Bora z Chrastavce. Měli domek ve Staňkově, ale oba již zemřeli.

Václav a Barbora Hayerovi měli tři děti.

Čp. 41 u Sazamů, dříve u Jíreše.

Jírešů usedlost vznikla rozdělením Kovaříkova dvora. Ve starých gruntovních knihách není číslo uvedeno. Kramářův seznam z r. 1838 uvádí na č. 41 Jana Kaínara – Jíreše. Snad se dcera od Kovaříků provdala za Jíreše a při tom byl dvůr rozdělen. Pamětníci uvádějí na usedlosti Jiřího Kaínara, kterému čekali Jíreš a ten prý byl v boji dlouhá léta starostou. Ten rozprodal některé pozemky a odstěhoval se do Staňkov. Dvůr koupil Tomáš Sazama z Kalonic, který měl dům Křížů z druhé chalupy od dvora Křížů z roku, kde i Tomáš Sazama nějaký čas bydlel, než koupili Jírešův grunt.

K tomu dodatek: Pradědek Čadojů (an Bučka) měl ženu z Kamenice od Urbanů. Její sestru měl pradědek Křížů z roku, zvaný Šefl. Tento měl dvě dcery Hadama a Káču, jíž prodějí říkali Hana a ta se provdala za Tomáše Sazamu. Šefl hospodařil na druhé půlce Korbů dvora. Při koupi Jírešova dvora, byla usedlost č. 39 prodána Václavu Kokoškovi, (nastoupila) který měl od Kovaříků č. 33.

Za Hanou Křížů přišla také bába, Šeflova žena, která po smrti Šeflově bydlela u Sazamů. Nějaký čas, ještě za mého mládí se u Sazamů říkalo u Křížů. —

Sazamů měli 3 syny a jednu dceru. Květoň z nich Josef sloužil u bývalého četnictva. Za okupace byl vězněn a při návratu z Terezína po osvobození onemocněl tyfem a zemřel v Berouně. Druhý syn Václav se vyučil zámečníkem u Ďuriče v Kolově. Řemeslo

nedělal a zůstal na hospodářství. Třetí syn Šarounů chodil vyučovat k nám zemědělskou školu. Zůstal ve vojenské službě a dosáhl hodnosti podplukovníka. Loni zemřel. Nejmladší Honzíčka se provdala za učitelského strýčkova Kolečka. Žili v Chrlově, kde měli domek, oba již zemřeli. Vašek nemá syna a tak již nikdo z rodu Šarounů na chalupě není.

Vašek, hospodář, se oženil s Květou z Kalovic. Měli spolu dceru Hanu, která je vdaná v Horušanech. Toto manželství se Vaškovi nevydařilo, neboť jeho žena nikdy do Hlohovic nepřišla a ani po půldruhém roce nikde nepracovala. Později se Vašek znovu oženil podruhé s Martou Pěkovou z Jakubů. Ta měla syna za sovětského, který je ženat v Srbicích. S Vaškem měli dceru Martu, která je provdána za Kiklíčka z Horan. Bydlí v Šarounů. Starý Vašek už zemřel. Marta Kinclířková je prodavačkou a manžel je místem v kantýně v Kolově. Je různým magikantem, hraje na elektronické varhany a má svou kapelu, hají dva syny. Její stará Matka pracuje v JZD.

Čp. 12 u Janků

Se jménem Traxmandl se setkáváme ve 2. gr. knize po r. 1720. Je tam uveden Janek a jiří Traxmandlové. Po Jann-Jankovi je ani pochalup-ní jméno u Janků. Ve 8ěhí knize je uveden zase Jiří a po něm Karel. V pamětí žijících starých jsou Adam a Barbora Traxmandlovi. Měli 20 ha

Kohýž Marie v Čečovicích podruhé ovdověla, stará se k ní do Čečovic přestěhovali, aby jí pomáhali v hospodářství. Ani po roce spadl starý Čada s fůry sena, těžce se zranil a zemřel. To bylo v letech asi 1931-32. Pak se do Čečovic přestěhoval Jeník i s rodinou a hospodářství v Hlohovčicích pronajali. Přišla okupace a Němci Jeníka i s rodinou vyhnali. Dali mu asi 4 staré krávy, nějaké seno a slámu, vyvezli ma to na nové usedlosti nad Stříbrnicí a odtud mu to pomohli přivézt hlohovčičtí sedláci. Jeník pak musel znovu začít hospodařit v Hlohovčicích. Postupně přebíral pole, doplňoval stav dobytka a měl to lehké. Matka s dcerou Marií se nastěhovaly do druhé Čadovy chalupy č. 57 a žily o ní až do smrti. — Jeník měl tři děti: Jeníka, Božku a Jitku. Jeník se oženil do Chotešov, Anna (Jitka?) se provdala do Těšovic za dědu a učitelku se středních Čechách. Sama vedla účetní v JZD Kolovec. Majitelkou usedlosti je Božka, která měla za manžela dceru Jitku. Později se provdala za Josefa Řezníčka z Počenovic, nynějšího Čadu, který Jitku adoptoval a ta se provdala za Jana Polmuše z Přívozce. Tito bydlí v Čadě a mají 2 děti.

O starém Jeníkovi (Kouzovi) říká Josef Bouc, že se jako první sedlák ve vsi stal předsedou zemědělského JZD a také do sloučení s s. gr. vedoroduzemědělci sedláků byl jeho prvním předsedou.

Čp. 17 u Kalejů

Sledujeme-li pořadí jmen usedlíků v prvním gr. knize, měl by být po r. 1678 na dvoře u Kalejů Prokop Soukup. Ve druhé knize je v pořadí po Čadovi uveden rod Korbů. Třetí knihy již u č. 17 nevedl

Čp. 21 U Chvastíků

na chalupě se v 19. století připomíná Kaleji Kajnar a po něm Jakub a Anna Kovářek. O tom již hovoří J. Boue a říká, že měli na půdy a lesa obecnodorolský hodiny. Domek dostala dcera Barka a provdala se za Karla Pavlíka. Pavlík byl původně horníkem a měl početnou rodinu. Koupil také po Štyebrovi chalupu č. 44 a ani po 4 letech ji prodal staršímu Hájkovi. Pak koupil dvůr v Hořeradech a na chalupě zůstala bába. Po krátkém a nutpěšném soužití opět dvůr v Hořeradech prodal a koupil starou kovárnu po Kolářkovi. Potomci mých starých mladý Karel kovárnu prodal Pepíkovi Kouřilkovi a převzal chalupu u Chvastíků. Očím nevěřím, že chalupu dostala původně dcera Karla, která se provdala za Josefa Sacamu „ježíška" z Kalonic. Tito pořídili obchůdek v Boršově, kde Sacama tragicky zahynul, když spadl s kolbou pod bránu. O starém Pavlíkovi je také známo, že se jim narodila trojčata, jež však během týdne zemřela. Další dcerka Chvastíků Bonka se provdala za Jelena a obchůdek v Hájku u Křerub. Třetí Anička se provdala za Řeznika z Přibrance a obchůdek v Lišově u Horda. Další Zdeňka je vdaná za Kovaře Křepela v Kostomlatech. Jiřina má Konopíka z Kamen. On je šikovný, má pracovnu v pekárně a kolovrat. Jedinému synu Karlovi převzal chalupu, má ženu z Čermné a pracuje jako ražič v Kolejově, jeho žena ve Silnici jednoty Kamenný Přívoz. Syn Karel vystudoval průmyslovku a je ženat ve Staňkově. Dcera Marie se provdala do Hlohové a poslední dcera se provdala do Staňkova za Fajtu ze Staňkova. Fajt je kalkulantem v našem JZD a Andula jeho žena je prodavačkou. Zpráva Chvastíků

Čp. 22. U Kadlečků

Chalupa již nestojí a její číslo dostala nově vilka Kolaříků (viz čp. 2) za Konopíků

Ve 3. gr. knize jsou na chalupě č. 22 narozeni: Anna Kocová a syn Jan Kokořka. V seznamu v. zemřelých z r. 1838 je Josef Rambous. Je možné že Kokořka zde byl až po Rambousovi, rovněž v kapesní knize je Kokořka narozen jako předchůdce Josefa Kaase, který se na chalupu přistěhoval z Pecíče. J. Soukup uvádí, že rodina Kaasů pocházela z Kosořic, stejně jako Kokořkova, která se osvobodila. Kaas byl zedníkem a měl asi 2 ha půdy. Rodina byla postižena tuberkulózou. Měli 8 dětí. Nejstarší Karel se narodil za Josefa Kaase, syn Josef se vyučil obuvníkem, v mládí dělal a jezdil v Praze tramvají. Také se vyučil zámečníkem v Kryích, později byl zaměstnán ČSAD v Kosořicích.

Matka zemřela na tbc, rovněž syn František, dcera Anna, syn Karel v 15 letech a otec se oběsil. Zůstali tu 12 letý Rudolf a 9 letá Anežka. Rudolf se po osvobození stal důstojníkem ČSA a domek se stodolou prodal Karlu Chvastilovi, který dům zbořil a stodolu ponechal. Anežka je vdaná v Praze.

Čp. 23 v Pínově

Chalupa byla roku (1978) zbořena a na jejím místě se staví nová budova jednoty, jejíž rodina je zatím, asi 4 roky, v Kryích chalupě č. 24. Podle gr. knihy žil na chalupě nejstarší známý sedlák Jakub Tonkar. Seznam z r. 1858 tuto chalupu nezná. V roměru stavení byla na chalupě bába Pínová-Anna Výrutová, rodem od Jakuba Výruta. Výrutové jsou v min. století usedlí v Kuklíku v č. l. Tlapičitý Újezd. Bába Anna měla asi 2 ha půdy, byla velmi pracovitá a žila skromně. Chalupu předala synu Josefovi, horníku v Kytíně, později na kaolince v Horní Bříze. Jeho první žena brzy zemřela a zůstaly po ní dvě děti Pepík a Anynka. Pepík se vyučil elektrikářem, žije v duchodu v Plzni, kde řídil elektrárnu

Domek pak koupil pak po smrti svého bratra Josef Bouc. Vychovával zde 6 dětí. Sám pocházel od Krejčů č. 24. Bydlel napřed u Krejčů, kde se oženil s Barborou od Šteffů-Barčíně č. 47, měl s ní 2 dcery. V roce 1943 mu manželka tragicky utrpěla. Pak se ožení podruhé s Barbory mladší sestrou Karií, s níž měl 4 děti. Byl vyučen sedlářem a čalouníkem, pracoval ve Škodově a přešel jako placený funkcionář na OV KSČ do Strdě, kde byl asi 1957. Pak přešel na STS nejprve jako sedlář a později jako kádrový pracovník. Od r. 1960 byl tajemníkem MNV v Hlohové a v letech 1964-71 předsedou MNV Srbice. Nyní jako důchodce pomáhá v JZD a zedničí.

Jeho nejstarší dcera Ruth má vysokoškolské a pracuje ve vědecké knihovně v Ostravě, druhá dcera je učitelka v Bolešově, třetí je vdaná v Čermné a pracuje v JZD, syn vyučený karosář bydlí v Čermné a pracuje v Bolešově, dcera Edita je vdaná v Otaslavicích a pracuje v optice v Šumperku a nejmladší syn je v pohraničního pluku SNB v Praze.

Jeho manželka Karie pracuje v JZD ve jeho založení v živočišné výrobě.

Čp. 27 u Benolů

Nejdříve u Kunovců, pak u Pešků.

Ve 3. gr. knize jsou na této chalupě jména Josefa pak Jan Traxmandlové. V seznamu z r. 1838 není chalupa uvedena. V kronice v. kovyera je to Adam Bernklau a pochalupní jméno „u Hadama Kotrlíkoje". V pamětí starých je Karie Tourarová zvaná Kundrunka. Ta chalupu již před 1. světovou válkou prodala Václavu Peškovi z Chrji, o němž je novinka u č. 7. Od Pešků koupil chalupu Benoš, kteří bydleli v nadstavbě. Starý Benda pracoval v lomu a jeho syn Petříček. Ten jednu dceru Karenku,

jsem měl možnost učit jeho jej naramy, byl vědomitým
a proto tuto práci naplánným zaujetím všech dalších
fyce udělal a obeí. Při založení JZD pomáhal dražtvím
jako účetní. Adamův mladší bratr Václav se vyučil bednář-
ším a oženil se do Zahořan. Sestra Marie se provdala za
Jirku z Chalupy č. 40, pana mlynského dělnického povolání.
Nejmladší Štěpán Josef se vyučil zámečníkem, oženil
se do Krchleb a celý život pracoval ve Škodovce.
Adam, dědic usedlosti, se oženil s Růženou Traxmand-
lovou od Jenků č. 12. Měli dva syny Josefa a Václava.
Starší Josef vystudoval zemědělské inženýrství, prošel funk-
cemi tohoto oboru a nyní již čtvrtý rok úspěšně vede svá zna-
losti a zkušenosti ve funkci hospodářského ředitele JZD v Domaži-
cích. Druhý syn Václav je elektroinženýrem a pracuje
nyní ve funkci náměstka ředitele kobylizským strojírnám.
Převzal po otci chalupu a jeho manželka je účetní JZD.

Čp. 35 U Šerbů – viz pořadí u č. 10

Čp. 36 U Rozínů

V berním seznamu z r. 1838 je jako majitel chalupy
uveden Josef Korsa. Tehdy k tomu bylo na chalupách vše a
je možné, že většina vyšla z Kříčů dosud č. 63.
Starý pan Kayer však ve jako předchůdce hatěje
Bučkové uvádí Josefa Jiříka. Kateřina Bečvářová k Roz-
ným přízvisku z pověstné obce Hejná u Horažďovic,
kde prý honili v lese čerta se žebříkem, když ten to jim
lezl po stromech. Pro vysvětlení: Pán na Rabí si zo svých
cest přivezl opičí šimpanze a ten mu utekl do lesů,
kde jej Hejnští uviděli, honili a ulovili, myslíce si,
že je to čert. Odnesli to pak vyprávěním o čertovských robotách.

se odstěhovali do Ameriky. O tom vypráveno ve č. 10. Jirka byl také v jednom období starostou obce po Václavu Bernkauovi. Byl vyučen zedníkem a také dělal na střeše. Jirka s Hanou měli tři děti - o tom také v č. 10.

Rozbů obsadnice prodali Josefu Šteflovi od Klenců - Zaříčku č. 42. Též mlynářku ze Žlenova. Měli jednoho syna, který vystudoval průmyslovku a pracuje v Holýšově jako vedoucí plánování. Jeho manželkou je dcera Karla roz. Šlengrové od Paopánů - je malířem a malířem a jeho obrazy získaly jako laická díla významných ocenění i na zahraničních výstavách. Po smrti svých rodičů si upravil domek na ateliér, kde tráví se svou rodinou svůj volný čas.

Čp. 38 u Brichcínů

To bylo původně číslo staré sousedské chalupy.

Domek, lépe řečeno vilku, si postavili na Květnou travní-kle ještě před 2. svět. válkou Václav Brichcín, rodený Bulová s manželkou Julinou, roz. Kryštofovou od Hradínků č. 29. Brichcín pracoval původně ve Škodovce, později různými politickými funkcemi a naposled pracoval na kontrole v Holýšově. Byl poslancem starostou před sloučením obcí. Zemřel v 58 letech na rakovinu. Domek převzala dcera Jirka provdaná za Josefa Kaua z Černné. Syn Brichcínů Václav vystudoval měšťanku, studium nedokončil a stal se vychovatelem v mládežnickém střediscku někde u Prahy. Zde tam se seznámil s manželkou Jarmilou, která je lékařkou v nemocnici v Domažlicích. Jejich žena je taktéž lékařkou.

Čp 39 u Řezníčků

O tomto čísle hovořeno již č. 13 - Druhá polovička hřbetu dvora.

dářství. Marie zemřela na tbc ve 20 letech, rodačka jako Anna asi ve 12 letech. Josef byl zedníkem, učnil se do Kovla a pracoval v pivovaru. Nejmladší Barka se provdala za Jirku Hadáněhojc – Kryštofa v č. 29.

Chalupu převzal Jenik, jemuž se vyučili jeníčka. Vyučil se u Kuby Němců obuvníkem, vedlobře se učenil a složil řemeslnářskou. Oženil se na rozhraní. Chalupu koupili cizí lidé.

Čp. 43 u Šenkýřů

viz č. 5 u Kopřiků.

Čp. 44 u Krejsů

dříve u Rousů, pak u Štycharu.

Původními majiteli byli Petr a Alžběta Kových. Petr byl horník a měli asi 1 ha půdy a 4 děti. Nejstarší dcera Karina se provdala opět za Josefa Kovýho – Bombíka a odstěhovali se do Plzence, kde už zemřeli. Druhá Růžena si vzala Adama Beneše, sedláka v Kočeradech. Beneš už zemřel, Růžena žije. Třetí Jenik studoval asi 5 let na gymnasiu a nakonec nechal. Byl úředníkem v Plzni na poště. Čtvrtý Jaroslav po rodičích, kteří se odstěhovali u a dům do Kočerad, usedlost v Kočeradech. Zahynul při autohavárii v Plzni. Jeho syn, který je sebou, havárii přežil a je na dvoře. Ti staří Štycharu-Kových prodali chalupu (cesta do Kočerad) Karlu Pavlíkovi z č. 11 a ten ji opět prodal staršímu Hájkovi, který ji pak předal dceři Marii, jež si vzala Jaroslava Krejsu z Cihelny.

Naši Krejsů z cihelny dožili svůj život u dcery ve Stříkově. Měli 4 děti. Dva starší Jaroslavovi bratři padli v 1. světové válce, Tonda se oženil do Domaslavic, Jenik do Pardubic,

v Horšovském Týně a naposled ředitelem Okresního průmyslového podniku v Domažlicích. Leto po delší těžké nemoci se mu stal. Hají dcery, z nichž starší se provdala za ing. Kaolleca a žije jako úředník na Kuke. Druhá má je jednatelství textilního a má lékárně v Domažlicích.

Chalupu koupil starý Jeník Kubánů, myslím pro jednu dceru Annu, provdanou za Hrbáčka z Hlohové. Domek je zcela renovován.

Čp. 48 u Kubánů

Původním majitelem chalupy byl Jakub – Kuba Taupal. Odtud asi i jméno u Kubánů. Pracoval jako dělník na různých pracích a také chodil po kadrech. S manželkou Káňou měli osm dětí, které se všechny provdaly či oženiły v Hlohovicích. Nejstarší Josef měl za manželku Pepku z Klouzova. O ní byla řeč při č. 33. Josef zemřel na následky z války ještě v jejím průběhu, kdy již bydleli v Kovárně – Pepčinů. Měli čtyři dcery. Nejstarší Anna Pepka se provdala za železničáře Tice a bydlí v Plzni. Druhá dcera Marie se provdala za Karla Fejfárka z Benova a postavili si na drahách chalupu č. 76. Karel Marie po odčlenění důchodu zemřel. Mařina dcera žije v manželství v 120. Třetí Božena se provdala za Oldu Konopíka do Poselova. Nejmladší Anda si vzala Vašku Krejčího – Bouce, klempíře z č. 24. Postavili si domek na bývalém koreci pole za Kříselů – č. 78. Vašek předčasně zemřel.

U Kubánů po Josefovi byla Káča provdaná za Václava Píka z č. 2 u Kaňků. Třetí byl Vašek, který dostal chalupu a v r. 1928 ji prodal nejmladšímu synovi, když koupil půlku Šacapratků dvora č. 65 – tam o něm příště.

Čtvrtý byl Jakub, který se oženil k Hrachům do č. 52

Měli syna a dceru. Syn Josef byl horník a muzikant. Koupil si domek ve Stráních, kam se odstěhoval s rodinou. Jeho sestra zemřela na TBC ani ve 23 letech. —
Domek koupil vdovec Jaroslav Toupal od Kubánů, který měl Rozinčáčku dceru. Z prvního manželství měl syna, který se zabil při letectví. — Vzal si Annu pak Annu Keřianovou — Blátníž Čermné. Z druhého manželství měli dva syny. Jaroslav se po krátkém manželství zabil na šachtě a matka pak oba syny sama vychovala. Starší Jan vystudoval průmyslovku a byl zaměstnán ve stodolské cihelně, kdy mi je dnes 70 let. Druhý syn Ladislav se vyučil u Kučerů tu bláznu a pak přešel do jitovny ve Stodole, kde je kádrovým pracovníkem. Je ženat a bydlí a má dítě.
Když se Jaroslav zabil, vrátila jeho žena do chalupy svého bratra Františka s manželkou Káťou a bydleli tam do skončení 2. války, když potom koupili Bombíšovi chalupu a zase se odstěhovali do Chotětov.

Čp. 56 u Mužíků

— dříve u Procházků.

Původní majitelé Václav a Barbora Procházkovi měli asi 1 ha půdy a živili se hlavně strojním pletením punčoch a svetrů. Na chalupě měli tabulku „Strojní pletárna". Procházkovi měli tři dcery, z nichž Anna a Marie se provdaly do Podětrad. Heimlad- ší Božena dostala chalupu, když se provdala za Václava Mužíka, truhláře z Podětrad. Mužík u Procházků zařídil dílnu a živnost. Byl to zručný a šikovný truhlář. Ve výrobě nábytku sledoval výhradně současný styl. Svým nábytkem vyba- vil mnohé rodiny v celém okolí. I přestože této knížky má

má od něho nábytek, který za námi dorazil na počátku války v r. 1939 až do Hoře v Podkrkonoší. Kázeň tehdy ještě po 40 letech jakovat na sobě dobrý byl i kvalitní až podnes.

Manželku měli dvě dcery. Starší Václava je také truhlářem a je zaměstnána jako účetní u Pramene v Plzni. Dcera Božena vystudovala při zaměstnání ekonomickou školu, když několik let pracovala jako účetní v JZD Svéradice. Později přešla za jiná Zemědělským výrobním družstvem do Plzně, kde se provdala za Jaroslava Kolemana, ale ponechala si své rodné jméno.

Čp. 57 – druhá chalupa v Čadu
– o níž bydlí Řezníčkovi.

Čp. 58 U Kovářů na kraji

Jako původní majitel chalupy je v gruntovní knize uveden Václav Fictum. V naší stavení je Jakub Hrbáček, který údajně byl z Hradiště, se ženou Káťou od Kovářů – Kohoušů (Pepíčků) z č. 33. Jakub byl horník a na šachtě v Kozích ~~zemřel~~ ~~Káťa 5 synů~~ těžce granil a po těžkém bídnicel zemřel v nemocnici v Hradci. Káťa zůstala pět nezaopatřených synů. Chalupu duchovně nestačil a proto musela chodit „na panské" do Srbic, později do Nových Dvorů. Nejstarší syn byl Kuba, o němž je psáno v č. 33. Druhý syn Václav se vyučil u kamnáře a obuvníka Šengla obuvníkem a současně muzikantem. Hrál mnoho jiné nástroje hrál hlavně na flétnu. Řemeslo nedělal. Kdysi byl se jako dělník na dráze, dělal původního a malou vlastní chalupičku. Byl veselá kopa a říkali mu „kafíčko". Měl ženu Růženu, roz. Adámkovou z Kolovče. Chalupu převzal syn Josef – Pepík, který byl dlouhá léta

Jeho rodiče jeho bydlili v chalupě č. 73 v Šenkýři, kde on měl být Kuba Němec. Jeho bratr jménem Kryštof bydlel na pově- ve Němcově. Jirkův otec jeho byl posledním obecním hutmanem. Matka chodila na paseky a podělkovala léž v sedláků. Jirka zemřel v r. 1978 ve věku 87 let. V dobrém pokročilém věku se oženil a měl 2 syny a 2 dcery. Mezitím jiří dělal nejdřív v šatmatce, pak sloužil několik roků u SNB a nyní asi 10 let pracuje ve Škodovce. Druhý Václav byl kovářem ve Škodovce, zůstal svobodný a v 36 letech se měl. První dcera je vdána v Kamenici a pracuje v Holýšově. Druhá je vdána ve Staňkově. Pracuje v Holýšově a její muž je školníkem. Starého Jirky žena se odstěhovala k dceři do Staňkov. Chalupu drží, ale moc o ni nestojí.

Čp. 68 U Gruberů

Jedna z dcer starého Pouzky – Bernkláska, která se provdala za Františka Kučkaře – Posledního. Postavili si tento chalupu a měli spolu tři děti. Františka, kominík, je ženat v Dobřanech, dcera Anna se provdala za Hausera z Těšovic a nejmladší Josef usídlil v Horšově. – František Kučkař si po smrti své první ženy Anny, rozené Pouzkové z Kámy Pouzkové. Spolu měli dceru, která se provdala za Václava Grubra z Čečmic. Grubrová zemřela v mladém věku a 4 její syny vychovala babička – Káka Pouzkové. Gruber domek prodal a odstěhoval se do Plzně. Chalupu koupil Pražák ing. Novotný.

Čp. 69 – U Adámků.

Potom po Františkovi Krejčíů – Karolecovi, který se Kubíme měla s ním syna Vaška, který se vyučil

Dcera Marie se provdala za dozorce věžňů v Plzni a asi
před 10 lety zemřela.

Čp. 71 U Křepelů

dříve trafika Josefa Kantůrků.
Chalupu za asi, kde stávaly dříve 11 pp a rozlučný křížek postavili
Josef a Anna Procházkovi. Josef pocházel od Kantůrků, byl
rolníkem a v 1. světové válce přišel o nohu. Vrátil se jako
invalida a dostal trafiku. Se svou ženou Annou, roz.
Kellnerovou z Černné, než si postavili chalupu, bydlel v
komůrce u Roženářků. Měli spolu dceru a syna Petra.
Petr se vyučil čalouníkem, pracoval na různých místech
a nyní žije v Račicích u Plzně. Dcera Marie se provdala
za Františka Křepela ze Stříže a dostala chalupu. Strýc byl
stavitel tragických utonulých v rybníce na Drahách.
Dcera Křepelů je provdána za Josefa Hrdinu z Trnčíš-
kova, kterák ČSD a jsou nynějšími majiteli chalupy a
žijí s nimi s otcem Fraut. Křepelem.

Čp. 72 U Venclů Kantůrků

jinak pochalupní se měnila - také se říkalo u Jarmilů.
Chalupu si postavili Venc Procházka od Kantůrků se ženou
Hanou od Kadaňků. Venc byl horník. Měli dvě dcery. Domek
dostala starší Jarmila, která se provdala za Vencla z Podčer,
provdaný za Bedřicha Zikmunda. Z druhého manželství
má Jarmila dceru Petru, provdanou za
Františka Vodráčka z Krchleb, kterák je zaměstnancem ČSD.
Druhá dcera Venclů a Hany Procházkových Marie se vyučila
modistkou a provdala se za Jana Trnobu, místa
truhláře v Jitově ve Stráži, kde také byli.
Syn Jarmily z prvního manželství Milan Vencl
se učil do školy.

Domek koupil Václav Vachtl, rodem z hospody v Vinařovicích, s manželkou Lidmilou, rodem z Čermné, sestra Kosmíčkové. Měli dceru Jiřinu, která se provdala za Šiwla z Chudenic. Tito bydlela v Karlových Varech. Měli 2 dcery Jiřinu a Danu. Mladá Špulová však náhle zemřela a dceři byly 3 a 4 roky. Jejich otec Špul se znovu oženil a přestěhoval se do Havířských Lázní. Starší dcera Hradilová učitelství a mladší chodí do střední školy. S manželem se nerozešly a proto v každém roce přijíždějí do Hlohovčic k babičce Vachtlové, když dědeček Vachtl zemřel před 2 roky.

Čp. 61 u Kohoutů

Původní majitelé chalupy byli Václav Kohout, původem z Čermné a Karolína roz. Štěpánová od Klenovic - Jarošův č. 47. Kohout byl horníkem a měl asi 2 ha půdy. Měli 3 děti: nejstarší Anna se provdala za Kadlece ze Srbic. Bydlela v Horšově a když Anna ve 40 letech zemřela. Syn Václav rovněž odešel v Horšově, učil se a ani po roce manželství se neoženil, po roce se rodiče oženil. Starý Kohout zemřel a Karolína žila ještě několik let v Hlohovčicích. Když se také odtěžko-vala do Horšova, kde zemřela, když jí bylo 81 let. Chalupu prodala. — U Kohoutů byl ještě syn Josef. Ten odešel do Jihlavy a při 14 denním roce se ve vojenské službě vlastní nepřítomnosti zastřelil automatem, když s nožem polské-hož pomocí o zem. —

Chalupu Kohoutů koupil Václav Kamolík, rodem z Týnce. Jeho manželka byla ze Svébských lidí, rozená Ullmová. Ani v r. 1960 byla chalupa opět prodána a to důchodkyni z Plzně Marii Kárové a jejímu dceři Václavu Šťastlavskému. Tento zemřel a Kárová byla dána do ústavu v Dobřanech, kde dožívá svůj věk. Chalupa je zatím prázdná.

Čp. 73 – bývalá chalupka u Šeckýřů – byla zbořena.

Čp. 74 U Vaška Venuje

pak u Ludvíka Bečvářů.

Chalupu na drahách za levelem kostníku si postavil Václav Tuzmanoll – Vašek Venuje – se ženou. Václav pocházel od Vénů, kteří bydlívali v pasthuze. Otec byl obecním hajným, bubeníkem a ponocným u nehnané doby žijíce bydlelí u primasů dcery u Trejbářů č. 59. Václav byl dělníkem ve Škodovce. Měli dceru Marii, která se provdala za Ludvíka Bečváře, klempíře, kteráno Ludvíka rodiče, jejichž syn Bečvářů vystavěli syn Václav se očemí do Přívozce, dcery Ludvíka mé manželku ze Zauerů ze Stříkov a stavěli domek v oteré sousedství. Děla v ~~320~~ Holýšově a manželka v JZD. Třetí syn Matěj je svobodný a pracuje na dráze.

Čp. 75 U Hrbáčků

dříve u ~~Matěj~~ Pepíka z chalupy a Repky Lubatků chalupu si postavili shora uvedení. Pepík pracoval v Barmotce ve Stříkově a byl od šermíkem na mechanické práce. Pepík hrával u se dláku ve vsi. Pepík zemřel tragicky běžným nevinným rozhodem ze jízdy kolem, když sám zjistil, že má rakovinu. Měli 3 dcery. Anny, Mařii a Věru. Vystavěli Anny se provdala za Houzíka od Kuby Kovářů z č. 33. Druhá Marie za Jana Hůrku do Hlohové, který je kočovným pracovníkem u Potravin a Marie byla prodavačkou, zemřela na rakovinu ve 33 letech. Třetí Věra je rovněž provdána v Hlohové za jiného Tauera, kovář v JZD. Proč Anny dostala chalupu. Houzík pracuje na dráze a Anny krmí dobytek v JZD. Mají 2 dcery. Starší Houzíkové pro-